

Arrest

nr. 104 288 van 31 mei 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 29 januari 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 januari 2013 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 maart 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat Rolf WOUTERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De eerste asielaanvraag van de verzoekende partij resulteerde in een arrest van 20 december 2012 waarbij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen haar de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigerde.

1.2. In het kader van de tweede asielaanvraag werd de thans bestreden beslissing genomen, die luidt als volgt :

"WEIGERING TOT IN OVERWEGINGNAME VAN EEN ASIELAANVRAAG

Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten [A.T.]

geboren te Kumanove , op (in) [....]

en van nationaliteit te zijn : Macedonië (Ex-Joegoslavische Rep.)

die een asielaanvraag heeft ingediend op 14.01.2013 (2)

Overwegende dat betrokkene op 14.08.2012 een eerste asielaanvraag indiende die op 31.08.2012 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg. Overwegende dat op 27.12.2012 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RW) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 14.01.2013 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat zij niet terugkeerde naar haar land van herkomst. Overwegende dat betrokkene expliciet verklaart geen nieuwe documenten toe te kunnen voegen aan haar asielrelaas. Overwegende dat betrokkene verklaart dat de politie drie weken geleden naar hun huis in Servië gekomen zou zijn op zoek naar de echtgenoot van betrokkene. Overwegende dat betrokkene deze bewering op geen enkel manier kan staven en dit dus bezwaarlijk als een nieuw element kan worden beschouwd. Overwegende dat betrokkene verklaart dat haar schoonbroer haar echtgenoot verwittigd zou hebben van dit bezoek. Overwegende dat betrokkene deze bewering op geen enkele manier kan staven en dit dus bezwaarlijk als een nieuw element kan worden beschouwd. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze niet zouden kunnen terugkeren naar Servië omdat de politie haar echtgenoot dan zou opsluiten. Overwegende dat het asielrelaas steunt op de asielmotieven van haar echtgenoot en er voor deze laatste een beslissing tot weigering van in overwegingname van een asielaanvraag werd genomen. Overwegende dat betrokkene verklaart dat haar echtgenoot nog steeds bedreigd zou worden in Servië. Overwegende dat betrokkene zich opnieuw baseert op haar initiële vluchtmotieven die nog steeds actueel zouden zijn. Overwegende dat de eerste asielaanvraag van de betrokkene een negatieve beslissing kreeg van het CGVS, die bevestigd werd door de RVV. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze nog steeds contact zou hebben met haar moeder in Servië. Overwegende dat dit behoort tot de privésfeer van de betrokkene en dus buiten het toepassingsgebied van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming valt. Overwegende dat betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. De verzoekende partij werpt in een eerste middel de schending op van de regels van behoorlijk bestuur en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het middel wordt uiteengezet als volgt :

"De door de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken genomen beslissing is volledig op onjuiste motieven gesteund is, bij gebreke aan een duidelijk onderzoek naar de ware toedracht van de zaak en is onjuist en onvoldoende gemotiveerd door middel van niet-bewezen veronderstellingen.

De Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken meent ten onrechte uit de feitelijke situatie te kunnen afleiden dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou dienen te hebben en heeft ten onrechte de tweede asielaanvraag geweigerd om in overweging te nemen. Dat aldus voldoende bewezen is dat verzoekster aan systematische vervolging en bedreigingen in de zin van de conventie van Genève is blootgesteld nu zij meermaals werd bedreigd door speciale diensten en de plaatselijke autoriteiten onvoldoende bescherming kunnen bieden

Verzoekster heeft wel degelijk bijkomende bewijzen bij van haar problemen in haar land van herkomst. Verzoeker mocht nieuwe informatie ontvangen van familie dat zij nog steeds gezocht worden in Servië. Uit deze verklaringen van de familie van verzoekster blijkt duidelijk dat zij niet veilig is en dat ze de echtgenoot van verzoekster nog steeds zoeken.

Nu stellen dat de bijgebrachte documenten onvoldoende nieuwe elementen inhouden is niet correct. Uit de bijgebrachte documenten blijkt duidelijk dat de belagers nog steeds op zoek zijn naar de echtgenoot van verzoekster.

Dat de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken op basis van onjuiste motiveringen en onvolledige gegevens en na een overdreven summier onderzoek naar de ware toedracht van de zaak, meent te mogen veronderstellen dat verzoekster het bewijs niet levert, te voldoen aan de voorwaarden voor de aanvraag van een tweede asielaanvraag.

Dat zulks een onjuiste gevolgtrekking is nu is komen vast te staan dat verzoekster wel degelijk vreest voor haar leven en tevens nieuwe dienstdoende bewijsstukken bijbrengt. Bij terugkeer is het leven van verzoekster dan ook ernstig in gevaar aangezien zij allereerst dien te vrezen voor de politie die haar echtgenoot viseert omwille van zijn afkomst en anderzijds de plaatselijke autoriteiten hiertegen geen bescherming kunnen bieden. Verzoekster valt minstens onder de subsidiaire bescherming.

Verzoekster is echter van oordeel dat de bijgebrachte stukken wel degelijk nieuwe elementen vormen zodat haar tweede asiel aanvraag in overweging dient genomen te worden. Verzoekster ziet zwaar af van de feiten die zij meegemaakt heeft en heeft er zelfs psychische problemen aan over gehouden.

Dat de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken aldus de regels van behoorlijk bestuur en de bepalingen van de Vreemdelingenwet heeft geschonden door onvoldoende grondig het dossier van verzoeker te onderzoeken.

Dat de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken op basis van het feit dat het geen nieuwe documenten zouden betreffen tot de vaststelling is gekomen dat er geen sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolgingen in haar land van herkomst in hoofde van verzoekster, omdat het verhaal niet geloofwaardig zou zijn bij gebrek aan enige nieuwe documenten.

Tegenpartij stelt enkel dat er kopies worden bijgebracht. Verzoekster heeft tijdens haar tweede asielaanvraag medegedeeld dat de originele per post werden opgestuurd naar haar raadsman. Tegenpartij heeft aan verzoekster niet de kans gegeven om deze originele stukken bij te brengen. De originele stukken zijn inmiddels in het bezit van de raadsman van verzoekster en zullen ter zitting worden neergelegd.

Dat dit geen correcte gevolgtrekking is aangezien nu blijkt dat de neerlegde documenten niet eerder konden neergelegd worden en wel degelijk aantonen dat er in het land van verzoekster nog steeds problemen zijn en men op zoek is naar de echtgenoot verzoekster. Verzoekster is wel degelijk in het bezit van de originele en met deze documenten dient dan ook wel degelijk rekening gehouden te worden.

De asielaanvraag van verzoekster dient dan ook wel degelijk onderzocht te worden en heruit zal blijken dat verzoekster wel degelijk een gegronde vrees heeft voor haar leven.

Het verhaal van verzoekster is wel degelijk geloofwaardig en er dient gekeken te worden naar de nieuwe bijgebrachte stukken die het verhaal van verzoekster ondersteunen.

Tegenpartij gaat van een algemene situatie uit doch zonder enig onderzoek gedaan te hebben naar het specifiek geval van verzoekster en de werkelijke toedracht van de feiten en de plaatselijke situatie. Tegenpartij stelt dat de bijgebrachte stukken onvoldoende zijn om een tweede asielaanvraag te onderzoeken doch dit is een verkeerde gevolgtrekking die op niets gestaafd is.

Het is voor verzoekster onmogelijk om terug te keren naar haar land van herkomst en tegenpartij heeft dan ook onvoldoende onderzoek gevoerd naar de ware toedracht van de feiten en heeft louter verwezen naar het feit dat verzoekster geen of onvoldoende nieuwe elementen zou bijbrengen.

In tegenstelling tot hetgeen tegenpartij beweert, had verzoekster geen andere uitweg meer dan het land te ontvluchten om alzo haar leven veilig te stellen.

Aangezien verzoekster bijgevolg alle inspanningen heeft geleverd doch de enige uitweg voor haar was om te vluchten naar het buitenland zodat zij dan ook in België asiel heeft aangevraagd.

Dat tegenpartij dan ook zonder verder onderzoek naar de concrete situatie van verzoekster en zeer lichtzinnig heeft gesteld dat de tweede asielaanvraag van verzoekster niet in overweging genomen dient te worden.

De Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken stelt ten onrechte dat er geen nieuwe elementen naar voor werden gebracht.

Het is zeer logisch dat bij terugkeer naar haar land van herkomst verzoekster terug in gevaar zal zijn aangezien de echtgenoot van verzoekster nog steeds gezocht wordt door de veiligheidsdiensten. Dit blijkt duidelijk uit de nieuw bijgebrachte stukken.

Het is aan tegenpartij om te bewijzen dat verzoekster geen gegronde vrees zou hebben om vervolgd te worden bij haar terugkeer. Ook tegenpartij brengt een dergelijk bewijs niet bij dat verzoekster veilig kan terugkeren.

Het is tevens niet aan tegenpartij om reeds de inhoud van de stukken te onderzoeken. Het is het CGVS die ten gronde zal ingaan op de nieuwe bijgebrachte stukken door verzoekster. Tegenpartij gaat dan ook te ver in haar gevolgtrekking door te stellen dat verzoekster geen nieuw element aanbrengt.

Dat aldus onvoldoende bewezen is door de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken dat verzoekster geen nieuwe elementen aangebracht heeft

Dat dit niet getuigt van een behoorlijk bestuur.

Het is minstens aangewezen een verder onderzoek door de Belgische autoriteiten te doen voeren.

De Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken gaat bijgevolg duidelijk te ver in haar gevolgtrekking en verzuimt haar beweegredenen voldoende duidelijk te maken.

Dergelijke houding van de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken is strijdig met de beginselen van behoorlijk bestuur.

Dat dit middel zodanig ernstig is dat de vernietiging van de beslissing zich opdringt."

In een tweede middel wordt de schending aangevoerd van de motiveringsplicht ex de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Het middel luidt als volgt :

"Er moet bovendien worden vastgesteld dat de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken haar beslissing motiveert zonder ook maar enig verder onderzoek te hebben ingesteld. De bestreden beslissing dd. 16.01.2013 werd slechts lichtzinnig en foutief gemotiveerd.

De Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken vermoedt bepaalde feitelijkeheden, zonder deze op grondige wijze te onderzoeken.

Op grond van deze korte motivering komt de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken tot het besluit dat de asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden omdat verzoekster onvoldoende nieuwe elementen bij zou brengen.

De Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken zonder enige concrete bewijzen of elementen simpelweg dat er getwijfeld kan worden aan de algemene geloofwaardigheid van verzoekster. Er is echter onvoldoende onderzoek hieromtrent verricht en deze gevolgtrekking kwam dan ook zeer lichtzinnig tot stand.

Tevens vermeld tegenpartij verkeerde data in haar motivering om de vorige asielaanvragen van verzoeker. Zo is er sprake dat van een arrest van de RW dd 27.12.2012. Dit is niet correct. Het arrest dateert van 20.12.2012.

Verzoeker stelt zich de vraag of de beslissing wel werd nagelezen. Alleszins blijkt hieruit duidelijk dat de beslissing slechts zeer lichtzinnig tot stand is gekomen u tegenpartij zelf niet de moeite heeft gedaan de feitelijke voorgaande correct te onderzoeken. Dit getuigt niet van behoorlijk bestuur en de beslissing werd dan ook verkeerdelijk gemotiveerd.

De nieuwe bijgebrachte stukken ondersteunen het verhaal van verzoekster en houden wel degelijk nieuwe elementen in die op zijn minst dienen onderzocht te worden door het CGVS.

Verzoekster heeft alle documenten bijgebracht die haar verhaal konden ondersteunen.

Louter op basis van dit feit stellen dat het verhaal van verzoekster bedrieglijk is, is niet correct en getuigt niet van enige ernst.

Hieruit nu afleiden dat het volledige verhaal en haar vluchtmotieven bedrieglijk zouden zijn, gaat te ver.

De bestreden beslissing is bijgevolg niet alleen gemotiveerd op basis van onjuiste en niet bewezen gegevens, zij is bovendien ook onvoldoende gemotiveerd bij gebreke aan een duidelijk onderzoek van de ware toedracht van de zaak. De beslissing dd.

16.01.2013 van de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken is dan ook genomen met machtsoverschrijding.

Dit maakt dan ook een schending van de motiveringsplicht uit, strijdig met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de artikelen 52 en 62 van de Vreemdelingenwet.

Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor de beslissing moet opnemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De bestreden beslissing bevat geen uitdrukkelijke en voldoende motivering hetgeen een scheiding is van artikel 2 Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Dat de bestreden beslissing niet de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt.

‘ De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen’ (RVST 04.03.1960, Brinkhuysen, nr. 7691. RVST, 30.09.1960, Janssens, nr. 8094, RVST 23.11.1965, Stad Oostende, nr 11.519.)

Krachtens de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridische aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissing.

Uit de voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridische aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridische onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

Er wordt enkel geargumenteed dat de bijgebrachte stukken onvoldoende nieuwe elementen zouden inhouden voor een asielaanvraag te rechtvaardigen en dat het hier om kopies zou gaan die geen bewijswaarde hebben.

Zoals hierboven reeds aangehaald werd waren de originele documenten per post onderweg en zijn deze heden in het bezit van verzoekster.

Er werd enkel verwezen naar eerdere beslissingen zonder ten gronde in te gaan op de nieuw bijgebrachte stukken die wel degelijke nieuwe elementen inhouden. De verwijzing naar de vorige beslissingen is dan ook nog verkeerdelijk gebeurd.

De bestreden beslissing werd dan ook zeer gebrekkig gemotiveerd aangezien er enkel wordt gesteld dat de bijgebrachte documenten van die aard zouden zijn dat zij

de appreciatie van het CGVS niet zouden kunnen wijzigen. Dat het echter niet aan tegenpartij is om hierover reeds te oordelen doch wel aan het CGVS.

De bijgebrachte documenten bevatten wel degelijk informatie die nuttig kunnen zijn voor de asielaanvraag van verzoekster en verzoekster had deze documenten niet eerder ter beschikking zodat zij ze ook niet eerder heeft kunnen bijbrengen.

Dat verzoekster dienvolgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoekt de bestreden beslissing dd. 16.01.2013 van de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken te vernietigen.”

2.1.2. De beide middelen worden, gelet op hun onderlinge verwevenheid, samen beoordeeld.

2.1.3. Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618).

De verzoekende partij voert dan wel de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur, maar verduidelijkt niet welk beginsel de verwerende partij met de voeten zou hebben getreden. Het middel is in die zin onontvankelijk.

Voorts moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij in haar tweede middel wel alludeert op de schending van artikel 52 van de Vreemdelingenwet, maar geeft daarover geen nadere toelichting. Ook dit middelonderdeel is onontvankelijk.

2.1.4. Aangaande de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen merkt de Raad op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in de beslissing gelezen kunnen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Dat slechts verwezen zou zijn naar eerdere beslissingen zonder dat zou zijn ingegaan op de nieuwe stukken, zoals wordt gesteld in het verzoekschrift, mist overigens feitelijke grondslag. Een schending van de formele motiveringsplicht is dan ook niet aangetoond. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij, die zich

verzet tegen de motieven van de bestreden beslissing, in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. De vermeende schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het kader van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

2.1.5. Artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt wat volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen”.

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag.

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de Dienst Vreemdelingenzaken toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn; dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
 - betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
 - relevant moeten zijn; dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.
- en dat deze voorwaarden cumulatief aanwezig moeten zijn.

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich in het kader van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.1.6. In de mate dat de verzoekende partij de kern van haar asielrelaas herhaalt, dient erop gewezen dat haar eerste asielaanvraag resulteerde in een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 20 december 2012 waarin wordt gesteld dat de verzoekende partij ter zitting geen gegevens heeft bijgebracht die zouden aantonen dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in

vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade. De verzoekende partij kan dus niet zonder meer verwijzen naar de elementen die haar initiële asielaanvraag constitueren. De vraag die thans aan de orde is, is of zij alsnog nieuwe gegevens aanbrengt die aantonen dat er in haren hoofde ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Met andere woorden moet worden nagegaan of de aangevoerde gegevens “nieuw” zijn in de zin dat zij van aard zijn om tot een andere beslissing te kunnen komen dan de weigering van een eerdere asielaanvraag (RvS 7 maart 2012, nr. 8 200 (c); RvS 17 mei 2010, nr. 5 672 (c)).

2.1.7. In de bestreden beslissing worden de verschillende gegevens die zij voorlegde naar aanleiding van haar tweede asielaanvraag stuk voor stuk beoordeeld.

2.1.8. Waar de verzoekende partij betoogt dat het onderzoek is gevoerd op basis van onvolledige gegevens, kan de Raad niet anders dan vaststellen dat zij op geen enkele wijze aantoonde dat en welke gegevens door de verwerende partij werden veronachtzaamd in het besluitvormingsproces. Het feit dat de verwerende partij verkeerdelijk zou hebben verwezen naar een arrest van de Raad van 27 december 2012 terwijl het gaat om een arrest van 20 december 2012 is slechts een materiële vergissing met betrekking tot dewelke de verzoekende partij niet aantoonde dat die van enige invloed zou kunnen zijn geweest op de teneur van de uiteindelijke bestreden beslissing. Haar argumentatie is dan ook niet dienstig.

2.1.9. Het begrip ‘nieuwe gegevens’ heeft niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610; RvS1 oktober 2009, nr. 196.606). Daarbij moet worden vastgesteld dat artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet weliswaar niet toelaat om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen, doch niet uitsluit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen prima facie wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). Artikel 51/8 laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er “ernstige aanwijzingen” bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 Vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een “ernstige aanwijzing” inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. Uit stukken die geen bewijswaarde hebben, kunnen alleszins geen dergelijke aanwijzingen afgeleid worden. De mogelijkheid tot het prima facie beoordelen van de nieuw aangebrachte gegevens moet voorts worden beschouwd in het licht van de doelstelling van het destijds in de vreemdelingenwet ingevoegde artikel 50, derde en vierde lid, met name het bereiken van een evenwicht tussen een snelle procedure die erop gericht is vreemdelingen die zich kennelijk ten onrechte vluchteling verklaren snel te weren, enerzijds, en de zorg om asielzoekers toch een voldoende rechtsbescherming te bieden anderzijds (Arbitragehof 14 juli 1994, nr. 61/94, overw. B.5.6). In die optiek is de bevoegdheid van de verwerende partij begrensd tot de beoordeling dat het nieuwe gegeven kennelijk niet van aard is om te besluiten dat er ernstige aanwijzingen kunnen zijn zoals hiervoor bedoeld. Ter zake stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing en uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij expliciet verklaarde dat zij geen nieuwe documenten kon toevoegen aan haar asielrelaas. In de mate dat de verzoekende partij zich gegriefd voelt door de beoordeling van de “stukken”, richt zij zich dus tegen motieven die niet in de huidige beslissing werden opgenomen. De Raad stelt vast dat het verzoekschrift wat dat betreft een herneming is van dat van verzoekster echtgenoot, doch zonder dat rekening werd gehouden met de motivering van de thans bestreden beslissing in haren hoofde. De uiteenzetting in verband met de stukken is dan ook niet dienstig in het kader van het huidige beroep, en ten overvloede kan worden verwezen naar het arrest nr. 104 285 van 31 mei 2013 waarbij het beroep in hoofde van verzoeksters echtgenoot werd verworpen. De verzoekende partij beperkte zich dus tot het uiten van loutere verklaringen. Zoals dat reeds werd gesteld, kan de gemachtigde van de Staatssecretaris bij de beoordeling van als nieuw aangevoerde gegevens nagaan of de aangevoerde gegevens “nieuw” zijn in de zin dat zij van aard zijn om tot een andere beslissing te kunnen komen dan de weigering van een eerdere asielaanvraag (RvS 7 maart 2012, nr. 8 200 (c); RvS 17 mei 2010, nr. 5 672 (c)). In die zin kan de verzoekende partij niet worden gevolgd waar zij stelt dat het aan de verwerende partij is om te bewijzen dat zij geen gegronde vrees zou hebben om vervolgd te worden bij terugkeer. Bovendien vecht de verzoekende partij de concrete motieven die werden opgenomen in de bestreden beslissing niet aan, zodat niet is aangetoond dat de verwerende partij met miskennis van de haar ter beschikking gestelde gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft geoordeeld dat zij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde

vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. Het eerste en het tweede middel zijn ongegrond.

2.2.1. In het derde middel wordt de schending opgeworpen van de artikelen 3 en 14 van het EVRM. Het middel luidt als volgt :

“De asielaanvraag van verzoekster werd geweigerd. Dit komt in principe neer op het feit dat verwerende partij van oordeel is dat verzoekster naar haar land van herkomst kan worden teruggeleid.

De beschrijving van de feiten bevatten echter voldoende aanwijzingen dat verzoekster bij haar terugkeer het slachtoffer zal worden van handelingen verboden door artikel 3 EVRM.

Door haar land te ontvluchten is verzoekster eveneens blootgesteld aan represailles bij een eventuele terugkeer. Verzoekster wordt nog steeds gezocht en zal tevens mishandeld worden.

Door verzoekster terug te sturen naar haar land van herkomst staat het vast, minstens is er een reëel risico, dat zij slachtoffer zal zijn van onmenselijke behandelingen. Verzoekster vreest terecht voor haar leven.

De bestreden beslissing houdt geen rekening met de gevolgen die zij veroorzaakt voor de veiligheid en de fysiek integriteit van verzoekster.

Een gedwongen terugkeer houdt een regelrechte bedreiging in voor het leven van verzoekster.

Dat dit middel dan ook gegrond is.”

2.2.2. In eerste instantie dient erop gewezen dat de verzoekende partij weliswaar de schending aanvoert van artikel 14 van het EVRM, maar daarover geen enkele uiteenzetting geeft. Dit middelonderdeel is dan ook onontvankelijk.

2.2.3. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Wie zich wenst te beroepen op artikel 3 van het EVRM moet er blijk van geven dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling en diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt is er toe gehouden zijn beweringen te staven met een begin van bewijs. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij zich overgeeft aan vage beweringen en verwijzingen naar haar asielrelaas zonder meer. Evenwel werd reeds eerder gesteld dat haar eerste asielaanvraag reeds werd afgewezen, waarbij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ook een onderzoek voerde naar de nood aan subsidiaire bescherming zoals voorzien in onder meer artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Aldus werd getoetst of in hoofde van de verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). Verder werd hierboven reeds geoordeeld dat de verwerende partij genoegzaam tot de conclusie kon komen dat de verzoekende partij geen nieuwe elementen heeft aangebracht die erop zouden duiden dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde

wet. In die optiek zijn de gemeenplaatsen waartoe de verzoekende partij zich beperkt niet van aard om een schending van artikel 3 van het EVRM annemelijk te maken.

2.2.4. Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.3.1. Een vierde middel is afgeleid uit de schending van de artikelen 5 en 8 van het EVRM. De verzoekende partij voert aan wat volgt :

“Het is duidelijk dat verzoekster bij zijn terugkeer niet in veiligheid zal zijn. De vrees voor haar leven is gegrond en van veiligheid is geen enkele sprake.

Nochtans houdt artikel 5 EVRM een verbod in van schending van persoonlijke vrijheid en veiligheid. Dit artikel zal zonder meer geschonden worden zodra verzoekster terug zou keren naar Iran

De veiligheid en vrijheid van verzoeker is geensins gewaarborgd in haar land van herkomst, temeer vermits hij zijn land van herkomst verlaten heeft en hij zal bloot gesteld worden aan represailles wegens landverraad.

Verzoekster heeft geen inkomen en heeft geen plaats om te verblijven in Servië en zij wordt nog steeds gezocht.

Indien zij gedwongen zou worden om terug naar Servië te gaan, heeft zij aldaar geen enkele bron van inkomsten en is zij zelfs niet in staat om te zorgen voor de levensnoodzakelijke zaken.

Artikel 8 EVRM beschermt onder meer de eerbiediging van het recht op een familie- en gezinsleven, en de eerbiediging van het recht op een privé-leven. Voor verzoekster is het quasi onmogelijk om in haar land van herkomst een familieleven te leiden aangezien zij bij terugkeer zal mishandeld en uitgestoten zal worden

Verzoekster heeft inmiddels een band opgebouwd hier in België en heeft zich geïntegreerd in de maatschappij en heeft hiervoor de nodige inspanningen geleverd.

Dat dit middel dan ook gegrond is.”

2.3.2. De Raad stelt andermaal vast dat de verzoekende partij zich beperkt tot loutere beweringen om de door haar vermeende schending van artikel 5 van het EVRM, dat het recht op vrijheid en veiligheid garandeert en waarin in essentie wordt gesteld dat niemand van zijn vrijheid mag worden ontnomen dan in de omschreven gevallen, te ondersteunen. Gelet op het hetgeen reeds bij de beoordeling van de voorgaande middelen werd gesteld aangaande de beoordeling van haar asielaanvragen, en mede gelet op het feit dat de verzoekende partij op geen enkel moment de link maakt tussen het feit dat zij in haar land van herkomst geen inkomsten heeft en niet in staat is om te zorgen voor de levensnoodzakelijke zaken en de hiervoor vermelde bepaling en haar inhoud, wordt een schending van artikel 5 van het EVRM op deze gronden niet aangetoond. Overigens mag niet uit het oog worden verloren dat in het eerder vermelde arrest van 20 december 2012, nr. 94 053, de Raad besloot tot de weigering van de vluchtelingenstatus enerzijds en de subsidiaire beschermingsstatus anderzijds om reden dat de verzoekende partij de Macedonische nationaliteit bezit, en dat de toetsing moet geschieden ten aanzien van Macedonië en niet ten aanzien van Servië, en zij geen enkele persoonlijke vrees heeft ten aanzien van het land waarvan zij de nationaliteit heeft. Evenmin maakt de verzoekende partij annemelijk dat zij bij haar terugkeer zou worden blootgesteld aan represailles wegens landverraad, temeer nu zij deze bewering koppelt aan een terugkeer naar Iran, een land waarmee zij geen uitstaans heeft.

2.3.3. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, stelt de verzoekende partij dat het in haar land van herkomst quasi onmogelijk zal zijn een familieleven te leiden aangezien zij bij terugkeer zal mishandeld en uitgestoten worden. In de mate dat de verzoekende partij zich steunt op de elementen die haar asielaanvragen constitueren, moet andermaal naar de beoordeling van de voorgaande middelen worden verwezen. Voor het overige geeft zij zich ook hier over aan blote beweringen zonder meer. Hetzelfde dient te worden gesteld voor wat betreft het feit dat zij inmiddels een band zou hebben opgebouwd hier in België en zich hier zou hebben geïntegreerd in de maatschappij:

Artikel 8 EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming

van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij gebrek aan bewijskrachtige gegevens hieromtrent –het komt vooreerst aan de betrokkene toe om het bestaan van een privé-leven dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM aannemelijk te maken- kan ook op deze gronden geen schending van deze bepaling worden aangenomen.

2.4.1. De verzoekende partij voert nog het volgende aan :

“E. Humanitaire gronden.

Dat verzoekster alle banden heeft verbroken in haar voormalig thuisland en riskeert om er mishandeld te worden omwille van zijn afkomst. Verzoekster inmiddels reeds verschillende maanden in België verblijft en hier reeds zijn leven opnieuw heeft opgebouwd.

Verzoekster is goed geïntegreerd en kent reeds goed Nederlands.

Indien het beroep tot hervorming van verzoekster niet gegrond zou verklaard worden, dit een humanitair onrecht zou uitmaken.

Dienvolgens vraagt de verzoekster om in voorkomend geval de bestreden beslissing met betrekking tot haarzelf op humanitaire gronden te hervormen.”

2.4.2. Daargelaten de vraag of de verzoekende partij met deze uiteenzetting een ontvankelijk middel heeft aangevoerd, laat de bevoegdheid die de verwerende partij ex artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet werd toegewezen slechts ruimte om in het kader van de beoordeling van een meervoudige asielaanvraag te beoordelen of er ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. Het al dan niet aanwezig zijn van humanitaire gronden, zoals die door de verzoekende partij omschreven worden, is derhalve niet aan de orde in de huidige procedure. In de mate overigens dat zij vraagt dat de Raad de beslissing zou hervormen op deze gronden, dient te worden gewezen op het feit dat de Raad daartoe niet de bevoegdheid heeft in het kader van de wettigheidstoetsing zoals die voortspuit uit artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet. Deze grief kan niet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend dertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. DENYS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DENYS

A. WIJNANTS